

Minnen nedtecknade av
Carl Wilhelm Löfgren,
född 1895-06-28 i Norrlimsta, Gudmundrå

”Jag vill härmed skriva något om mitt liv allt eftersom jag kommer ihåg, helt från den tiden jag gick i skolan och till det nuvarande.

Jag fick börja skolan när jag var lite över 6 år för då kunde jag stava och läsa en del genom att jag hade syskon min bror Edvard och min syster Maria som var bara lite äldre än mig och som gick i skolan.

Edvard i synnerhet hade ju bara ett skolår före mig och det sporra mig att jag skulle kunna som han läsa och stava.

Det var andra tider då, jag kommer ihåg när jag var barn hur jag och min bror Edvard gick och mette vid kolbacken som låg där timmer upplaget är nu vid Kramfors fabrik. Då gick vi barfota över kolbacken till kajen och satte oss där eller stod och fiska samt fick några aborrar och mörtar små förstås med de var bra för katten som tog dem med förtjusning.

Min far arbetade som kolare, han kom med sin familj från Värmland och var bondeson, det var nog svårt med arbetsförhållandena på den tiden så även en bondson var tvungen att söka och ta arbete där sådant fanns min far fick vara ute i skogen och hugga timmer till dess det kom en värvare som kunde övertyga många värmlänningar att resa till Norrland till en liten plats som hette Kramfors och få arbete där som kolare eller sågverksarbetare. Min far som var van med skogen och även som kolare från Värmland tog plats på kolbacken i Kramfors. Han reste och lämna sin familj kvar där i Värmland till dess han fick se hur allt kunde ordna sig, så en vacker dag blev det bestämt att familjen kunde få komma efter en ganska lång tid, jag tänker över ett år.

Det var nog besvärligt att resa så långt för en person som aldrig varit ute och rest förut, så jag tänker på min Mor som hade 3 barn att ta hand om. Hon har berättat själv om denna resa hur det var, de fick ta tåget till Stockholm och ta in på ett hotell där till dess att det blev lämpligt med att fara med båt till Härnösand, det fanns inte någon järnväg då mellan Härnösand och Sollefteå utan de fick ta en av älvbåtarna som gick till Kramfors. Min Mor har alltid varit duktig att klara sig och har haft goda nerver men hon sade att när hon kom till Kramfors kaj så var det ju många som hon kände där som var från Värmland och som mött opp för att få färska hälsningar hemifrån och alla var svarta i ansiktet och händerna även min Far, då kunde hon inte hålla sig från gråt och tänkte att här skulle de leva i allt detta elände. Det fanns ju även kvinnfolk där på kajen som hjälpte henne med barnen och som inte var svart som karlarna, så det gick bra i alla fall. Men nog måste det kännas svårt, för de hade en liten fin stuga där i Värmland med en gård med planteringar som hon sade var som en lustgård. De sålde allt hus och Hem och bosatte sig i Norrland.

Jag har inte satt mig in i riktigt hur de fick kämpa både Far och Mor förrän nu på senare år, för att det skulle gå i hop för dem de hade stor familj och lite att reda sig med, dessutom var vi barnen sjukliga och min Far hade besvär med luftrören och lång arbetsdag, jag kommer ihåg honom, en liten flintskallig man ganska lika min bror Edvard både i storlek och humör, men då hade han helskäggs och det hade inte Edvard.

Han hade humor och kunde skratta gott men han överlät allt vad han fick i pengar till min Mor och då fick hon hushålla med dem till allas vårt bästa. Jag tror att det var nog det riktigaste för Mor kunde dra in och få det otroligaste att räcka, intet slöseri med varken det ena eller andra. Det skulle inte Far kunnat göra efter. Men ansåg de att det kunde vara någon fördel med ett eller annat så resonerade de ihop och kom överens, det var ingen av dem som tänkte som så att det här gör jag utan att diskutera saken med den andra, de var överens i allt och gjorde det bästa de kunde båda två.

Min Far var nog som många andra ungdomar var i hans ålder var ute och härga bland ungdomarna, så när han friade till min Mor så hade han en annan flicka i omständigheter men det visste inte hon förrän de tog ut lysningen och då ville hon inte ändra på det utan lovade den andra att hon gick i god för min Far att han skulle göra rätt för sig med betalning. Det gick bra helt till dess de skulle resa till Norrland, då kom hon och undra hur det nu skulle gå, men min Mor garanterade att hon skulle få allt vad hon var berättigad till, och så blev det.

Den flickan reste till Amerika när hon var vuxen och jag har inte hört hur det gått för henne, inte ens vad hon hette.

I min farfars hem var det nog heller inte så roligt alla gånger, farfar var ju bonde men han drack och på den tiden så brände de sitt behov själv, min Far berättar att när farfar var ute och fästa så kunde de höra honom på långt håll när han var på väg hem, då sjöng han och då var det det bästa de kunde göra att springa och gömma sig, fick han tag i någon så fick den stryk, det var detsamma om det var hans hustru eller något av barnen, han dog före sin hustru så min Mor tog hand om henne och hon fick bo hos dem. Även hennes Mor bodde hos dem så min Mor hade begge deras mödrar hos sig. De var emellertid döda båda två innan de reste till Norrland.”

Källa: Privat (Ulla-Lena Larsson)